

Arrest

nr. 200 089 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, afkomstig uit Kamyanets Podolskiy. U bent wettelijk gehuwd met I.B. (...) (ov X). U heeft een meerderjarige zoon uit een eerdere relatie, genaamd D.B. (...). Samen hebben jullie nog een minderjarige dochter, O. (...), die sinds haar geboorte in 2007 ernstig fysiek en mentaal gehandicapt is. Uw man was regelmatig een tijdlang van huis voor zijn werk bij restauratieprojecten in andere regio's van Oekraïne en in de Russische Federatie. U, net als uw zoon, werkten beiden als onderhoudsmedewerkers voor het landbouwcollege. Via deze onderwijsinstelling huurden jullie ook jullie appartement. Jullie ontvingen een invaliditeitsuitkering in hoofde van jullie dochter, aangepast onderwijs was niet beschikbaar voor haar.

Jullie verlieten Oekraïne omdat jullie sinds de geboorte van jullie dochter te maken kregen met negatieve reacties en uw dochter in Oekraïne geen toekomst heeft. De attitude van de Oekraïense samenleving ten opzichte van zichtbaar mindervaliden is in het algemeen negatief, jullie kregen op straat vaak te maken met beledigende opmerkingen, spot en een enkele keer ook fysiek geweld. Zo gooide een onbekende vrouw ooit een beker koffie naar jullie dochter, waar zij een lichte verwonding aan haar hoofd aan overhield. Uw dochtertje werd soms ook bespuwd door andere kinderen. Met uw naaste burens was de relatie eveneens erg gespannen. Zo deed zich in 2016 een incident voor in de gemeenschappelijke inkomhal van jullie appartementsgebouw, waarna uw man door uw buurman, een politiechef, bedreigd werd. Uw man diende hierop klacht in bij de politie. Drie dagen later werd hij door politieagenten thuis opgehaald en naar het bureau gebracht, waar hij werd geslagen en zijn klacht verscheurd werd. Hierna besloten jullie Oekraïne te verlaten.

Een verhuis binnen Oekraïne zou de problemen van discriminatie niet oplossen. Jullie konden immers zelf tijdens verschillende verblijven in andere steden ter behandeling van uw dochter vaststellen dat de situatie er even erg was als thuis. Zo werden jullie tijdens een kort verblijf in Kiev tijdens de spits door medepassagiers uit een overvolle bus verjaagd omdat de rolstoel van uw dochter plaats zou innemen en uw dochter geagiteerd raakte. Uw schoonzus, die in België woont, raadde jullie aan naar België te komen. De medische zorgen zouden hier beter zijn voor uw dochtertje.

U vertrok met jullie minderjarige dochter op 08/09/2016 uit Oekraïne, in het bezit van uw reispaspoort en visum voor Tsjechië. Uw meerderjarige zoon bleef thuis achter. U diende op 09/09/2016 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Uw echtgenoot was van plan om net als u en uw dochter een visum aan te vragen. Jullie hadden hiervoor echter de middelen niet, waardoor uw echtgenoot zich genoodzaakt zag om via een goedkopere weg, met name illegaal met behulp van passeurs, de Schengenzone in te reizen. Uw man kwam aan in België op 25/08/2016 en diende enkele weken later, op 13/09/2016, een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: het binnenlands paspoort en rijbewijs van uw man, uw binnenlands paspoort, de geboorteakte van jullie dochter, een medisch schriftje over uw dochter met een vertaling naar het Frans van enkele fragmenten, uw werkboekje, een begeleidend schrijven van uw advocate met in bijlage ondermeer; een Belgisch attest van een psychotherapeute, een Belgisch schoolattest, verscheidene Belgische medische attesten op naam van uw dochter, een kopie van het rapport "Ukraine: behandlung von Post-Traumatische Belastungsstörung / Rolle der Korruption" over de psychiatrische zorg in Oekraïne, een kopie van het landeninformatierapport van de Canadese Immigration and Refugee Board of Canada van januari 2013 over de gezondheidszorg in Oekraïne, een artikel van HUMANIUM over de rechten van het kind in Oekraïne.

B. Motivering

U geeft aan dat jullie naar België zijn gekomen omdat hier betere medische dienstverlening en aangepast onderwijs beschikbaar zou zijn voor uw gehandicapte dochter, wat in Oekraïne niet het geval was. U stelt bovendien dat uw dochter in Oekraïne voortdurend het slachtoffer werd van vernederingen, pesterijen, en eenmalig ook fysiek geweld, in die mate dat men van vervolging kan spreken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische motieven voor jullie komst naar België (betere en aangepaste medische zorg voor uw mindervalide dochter) en een tekort aan onderwijsplaatsen voor mindervaliden geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor wat betreft de feiten van discriminatie waar uw dochter het slachtoffer van werd, dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. X).

Hoewel u verschillende betreurenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo gaf u ondermeer aan dat kleine kinderen van 3 à 4 jaar uw dochter bespuwden of uitscholden (CG p.4, p.7). U verklaarde enkele jaren voor jullie vertrek tijdens de spits in Kiev uit een bus te zijn gejaagd door medepassagiers die negatieve commentaar leverden (CG p.7), waarna jullie besloten tot de aankoop van een eigen wagen om dergelijke incidenten in de toekomst te vermijden (CG p.7).

Sindsdien zouden er zich volgens uw echtgenoot geen incidenten op het openbaar vervoer meer hebben voorgedaan, behalve één gelegenheid waarbij u tijdens een treinrit niemand bereid vond om op uw kind te passen toen u naar het toilet moest (CG echtgenoot p.6). Dergelijk voorval kan bezwaarlijk als een ernstig feit van vervolging aanzien worden. Uw man gaf verder nog aan dat hij frequent negatieve opmerkingen kreeg over jullie kind en jullie op verschillende plaatsen geweerd werden vanwege uw kind. Zo zou u op een keer zijn geweerd uit de speeltuin van een school (CG echtgenoot p.5) en gaf uw echtgenoot aan dat jullie, ondanks jullie jarenlange bezoeken, op een dag in 2016 plots door een bewaker de toegang tot de kerk geweigerd werden (CG echtgenoot p.7). Uw echtgenoot kon hierbij niet aangeven wat hiervoor de precieze reden zou zijn geweest, maar hij vermoedt dat de handicap van uw dochter aan de basis van de beslissing lag (Ibid.). U gaf zelf al aan dat jullie doorgaans slachtoffer waren van louter verbale agressie (CG p.4), wat ook door uw man bevestigd werd (CG echtgenoot p.7). Er zouden slechts twee incidenten zijn geweest waarbij iemand van uw gezin ook fysiek (zeer licht) verwond werd (CG p.4). Zo zou tijdens een wandeling in het park in 2013 een onbekende vrouw met een kindje een beker koffie naar uw dochter gegooid hebben, waar zij een buil op haar hoofd aan overhield (CG p.4). Voornoemde voorbeelden, hoe betreurenswaardig ook, wijzen echter niet op daden van vervolging die jullie leven, vrijheid of fysieke integriteit aantast.

Het andere incident waarbij fysiek geweld zou zijn gebruikt, betreft een incident in de inkomhal van jullie appartement waarna jullie voor het eerst (en het laatst) een klacht zouden hebben ingediend bij de politie, dit tegen jullie buurman, zelf een politiechef (CG p.4-5). Hierna zou uw man echter zijn geslagen en bedreigd door politieagenten en zou zijn klacht zijn verscheurd (CG p.4-5, p.7-8). Ook uw echtgenoot verwees naar dit incident. Het CGVS merkt echter op dat jullie verklaringen over dit precieze incident, dermate uiteenlopen dat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Zo gaf u aan dat op de dag van het incident uw buurvrouw bezoek verwachtte toen zij jullie in de inkomhal van het appartement aantrof en zij geagiteerd uw dochter met haar rolstoel wegduwde, waarop uw dochter met haar knieën tegen jullie voordeur botste. Uw dochter raakte door het hele incident erg van slag, waarop jullie klacht indienden bij de politie omdat deze keer niet enkel verbale maar ook fysieke agressie was gebruikt tegen uw dochter (CG p.5). Uw echtgenoot daarentegen geeft aan dat op de dag van het incident jullie buurvrouw uit het niets jullie geopende voordeur dicht stampde, waarop uw dochter, die samen met jullie in jullie appartement was op ongeveer 3 à 4 meter van de impact vandaan, dermate schrok van het plotse lawaai dat zij erg van slag raakte. Hierop zou uw man samen met iemand die bij jullie op bezoek was verhaal hebben gehaald bij de burens, waarop jullie buurman uw man bedreigde in het bijzijn van jullie bezoeker (CG echtgenoot p.8). Ook over het tijdstip van dit incident lopen jullie verklaringen uiteen: u liet optekenen dat het voorval zich begin augustus 2016 voordeed, zijnde minder dan een maand voor uw echtgenoot Oekraïne verliet, uw echtgenoot daarentegen situeerde dit incident zo'n 2 à 3 maanden voor zijn vertrek (CG echtgenoot p. 8). Aangezien jullie beiden slechts één incident vermelden dat zich in 2016 in jullie inkomhal zou hebben voorgedaan, waarbij jullie buurman uw man bedreigde en uw man omwille hiervan klacht indiende, kan niet anders dan vastgesteld worden dat jullie aangaande eenzelfde incident erg tegenstrijdige verklaringen afleggen. Toen uw echtgenoot hiermee geconfronteerd werd, kon hij hiervoor niet de minste verklaring geven. Zodoende kan aan dit specifieke incident én de nasleep ervan, als zou uw echtgenoot nadien nog door de politie zijn bedreigd en geslagen, geen geloof worden gehecht.

Gezien het meest zwaarwichtige door jullie genoemde incident ongeloofwaardig is gebleken en de overige incidenten allen van geringe ernst zijn, kan niet worden besloten dat in hoofde van u, uw man of uw dochter sprake is van daden die zo ernstig zijn dat zij als vervolging kunnen gelden.

Er dient dan ook onderzocht of de opeenstapeling van feiten van discriminatie die zich hebben voorgedaan van die aard is dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt echter niet uit jullie verklaringen. In casu blijkt immers dat jullie ondanks de opeenstapeling van een aantal kleinere incidenten van allerlei aard met niet-gouvernementele actoren, zich wisten aan te passen en moeilijkheden grotendeels konden omzeilen; bijvoorbeeld door een eigen wagen aan te schaffen (CG p.7) of een andere kerk te frequenteren. Jullie slaagden erin jullie professionele leven naadloos af te stemmen op de zorg voor jullie dochter, jullie reisden regelmatig met uw dochter naar verschillende delen van Oekraïne voor medische behandelingen, jullie hadden contacten met andere lotgenoten en stelden zelf vast dat de overheid en het middenveld inspanningen deden om de situatie voor mindervalide kinderen te verbeteren, zij het uw inziens weinig succesvol (CG p.6-7). Verder blijkt u nooit hulp te hebben gezocht of klacht te hebben ingediend bij de politie wanneer zich incidenten van discriminatie zouden hebben voorgedaan (CG p.5), dit hoewel hieromtrent wettelijke bepalingen voor handen zijn (de eenmalige klacht die uw man zou hebben ingediend bleek immers ongeloofwaardig, zie supra). Dergelijke

vaststellingen aangaande jullie levenswijze getuigen niet van problemen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uw echtgenoot gaf aan dat jullie burens, naast wie jullie al 10 jaar woonden, de enigen waren met wie zich stelselmatig problemen voordeden (CG man p.8-9). Desondanks blijkt uit jullie beider verklaringen dat geen van jullie beiden ooit overwoog om naar een ander onderkomen, of buiten jullie regio van herkomst te verhuizen (CG p.7, CG man p.8-9). Belangrijk om op te merken dat uw echtgenoot zelf wel regelmatig in andere regio's van Oekraïne verbleef voor zijn werk en hij daarnaast nog duidelijk aangaf dat jullie geen financiële moeilijkheden kenden in Oekraïne (CG p.3). Dat jullie desondanks zelfs niet overwogen om zich elders te vestigen wijst dan ook op een gebrek aan ernst wat betreft de problemen met jullie burens. De relativiteit van de problemen met de burens wordt nog bevestigd door de vaststelling dat uw meerderjarige zoon tot op heden nog steeds in jullie appartement woont (CG p. 3), naast de burens die jullie zouden bedreigd hebben. Dat jullie sinds de geboorte van jullie dochter nooit verhuisden, noch overwogen om te verhuizen, wijst er opnieuw op dat in casu geen sprake is van een situatie die dermate ernstig was dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk zou zijn geweest. Interessant op te merken is dat uw ouders, in tegenstelling tot jullie, in een kleine dorpsgemeenschap woonden 50 km verderop (CG p.3, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat zich kennelijk nooit problemen hebben gemanifesteerd bij familiebezoeken aan uw ouders. U geeft hiervoor als uitleg dat jullie nooit verder kwamen dan de tuin van uw ouders (CG p.7). Dat jullie zich desondanks nooit, al dan niet tijdelijk, trachtten te hervestigen bij uw ouders, relativeert de graad van ernst van de situatie in uw thuisland nog verder.

Waar u repliceerde dat de problemen van discriminatie in heel Oekraïne dezelfde zijn en ze overal even erg zijn (CG p. 5, 7), vallen onderstaande kanttekeningen te maken. Behalve één concreet incident over een bus in Kiev beperkte u zich voornamelijk tot de vage, algemene stelling 'dat u in elke stad hetzelfde zag, dat het overal even erg is (CG p. 5, p.7), het op andere plaatsen even erg was, hetzelfde als thuis'. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans niet dat mindervaliden in Oekraïne het slachtoffer zouden worden van systematische discriminatie, vernederingen of pesterijen die accumuleren in een toestand die dermate ernstig is dat van doelgerichte groepsvervolgung sprake is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor mindervaliden complex is en er nog veel problemen zijn, doch dat er de laatste jaren een merkbare verbetering is in de situatie en dat de overheid inspanningen levert om de integratie van mindervaliden te bevorderen, iets waar ook uzelf naar verwees tijdens uw gehoor (CG p. 6). Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er nog veel obstakels zijn voor mindervaliden in het dagdagelijkse leven. Openbare en private infrastructuur is nog te weinig aangepast en mindervaliden zijn weinig geïntegreerd in de maatschappij. Hoewel diverse bronnen melding maken van een negatieve attitude van de samenleving ten opzicht van mindervaliden, wordt door gezaghebbende bronnen als UNICEF echter geen melding gemaakt van grootschalige, systematische discriminatie van mindervaliden in Oekraïne, zoals u voorhoudt. Wel rijst ernstige bezorgdheid bij het lot van kinderen die in instellingen belanden, hetgeen in casu echter niet het geval is daar u uw dochter thuis verzorgde. Uit een getuigenis van een ervaringsdeskundige blijkt voorts dat de situatie van stad tot stad zou verschillen, waarbij sommige steden het voortouw nemen in de integratie van mindervaliden. Ook UNICEF maakte in zijn rapport van 2013 melding van de positieve ingesteldheid van de Oekraïense autoriteiten ten aanzien van het verbeteren van de situatie voor mindervalide kinderen. Ook de belangenorganisatie Mosaïc, die op uitnodiging van de Oekraïense ombudsman een analyse en aanbevelingen maakte voor de opvang van mindervalide kinderen, stelde bij zijn recente bezoek aan Oekraïne een positieve evolutie vast.

De voorhanden zijnde informatie levert dan ook geen eenduidige bevestiging van uw uitspraken aangaande de ernst en reikwijdte van de discriminatie waar mindervaliden in Oekraïne volgens u op systematische wijze en in elke regio in even ernstige mate het slachtoffer zouden worden. Ook de algemene rapporten en artikels aangebracht door uw advocate wijzen in se niet op een systematische, gerichte vervolging van personen met een handicap in Oekraïne. Hoewel het aangebrachte artikel van fondsenwervende organisatie HUMANIUM zeer kort vermeldt dat gehandicapte kinderen een grote discriminatie ervaren en zij in de marge van de samenleving geduwd worden, staven zij deze uitspraken niet met concrete elementen en geven zij op geen enkele wijze aan waar zij zich op baseren om tot deze conclusie te komen. De internationale gerenommeerde organisatie Unicef (afdeling Oekraïne) daarentegen vermeldt in zijn rapport over de situatie in het land eveneens dat de houding van de samenleving ten opzichte van mindervalide kinderen ongunstig is, doch geven niét expliciet aan dat de situatie dermate problematisch zou zijn dat van een groepsvervolgung sprake is. In het licht hiervan kan het CGVS niet meegaan in uw bewering als zou een interne hervestiging geen zin hebben gehad om de lokale problemen met uw burens en naaste omgeving op te lossen, indien deze al dermate ernstige zouden zijn geweest dat jullie leven ondraaglijk werd.

Al deze elementen wijzen niet op daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn

van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (Vreemdelingenwet, art. 48/3 §2 a en b).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u en uw minderjarige dochter geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat jullie in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, de geboorteakte van uw dochter, uw werkboekje, het binnenlands paspoort van uw echtgenoot en zijn rijbewijs bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het medisch schriftje van uw dochter bevestigt de medische toestand en opvolging van uw dochter, dewelke geenszins betwist wordt. Bepaalde passages in het schriftje bevat doktersattestaties die aangeven dat uw dochter inderdaad een lichte verwonding opliep aan het hoofd, waarbij de dokter aangeeft dat deze door een onbekende vrouw met een kind zou zijn veroorzaakt. Ook dit eenmalig feit van fysieke belaging jegens uw dochter, wordt op zich niet betwist, doch, is gezien de aard ervan evenmin zwaarwichtig genoeg om als een ernstige, doelbewuste bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van uw dochter te gelden (zie supra).

Het door u neergelegde attest van een psychotherapeute geeft aan dat jullie regelmatig bij haar op consultatie komen en zowel u als uw echtgenoot tekenen zouden vertonen van post-traumatische stress. Zij voegt hier aan toe dat deze onmiskenbaar het gevolg zou zijn van traumatische belevenissen in uw land van herkomst, die jullie bovendien hebben aangezet tot het indienen van een asielaanvraag. Hoewel niet betwist wordt dat elke migratie en het doorlopen van een asielprocedure een zekere emotionele belasting vormt en deze situatie nog verzaamd wordt door het ouderschap van en de continue zorg voor een mindervalide kind, moet opgemerkt dat deze diagnose van 'tekenen van post-traumatische stress' niét door een erkend psycholoog noch psychiater werd gesteld, en het attest in kwestie duidelijk enkel werd opgesteld met het oog op het voorleggen ervan tijdens de asielprocedure. Een psychotherapeute kan weliswaar op basis van gesprekken met de cliënt bepaalde psychologische klachten optekenen, doch kan geenszins met zekerheid uitspraken doen over de oorzaak van deze klachten. Evenmin is zij gekwalificeerd om psycho-medische diagnoses te stellen. Gezien voorgaande vaststellingen, heeft het voorgelegde attest weinig objectieve bewijswaarde in kader van de beoordeling van jullie asielaanvraag. Het neergelegde Duitstalige rapport over de beschikbaarheid van hulpverlening voor PTSD patiënten in Oekraïne is in casu dan ook weinig relevant, te meer daar jullie geen van beiden zelf verklaarden actueel met ernstige psychologische problemen te kampen die jullie zouden verhinderen om terug te kunnen keren naar Oekraïne of die jullie desgevallend zouden verhinderen om coherente verklaringen af te leggen in het kader van jullie asielprocedure.

De toevoeging van mediaberichten en algemene rapporten in verband met mindervaliden in Oekraïne wijzigt niets aan het voorgaande. Uit deze algemene informatie blijkt weliswaar dat de situatie voor mindervalide kinderen in Oekraïne voor verbetering vatbaar is en er nog verschillende pijnpunten zijn, voornamelijk op vlak van faciliteiten voor gehandicapten, doch blijkt hier geenszins uit dat actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van personen met een handicap in Oekraïne, noch dat de overheid onwillig zou zijn om de situatie te verbeteren. Een dergelijke verwijzing naar algemene informatie volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u of uw kind in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het "EHRM", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, van artikel 7 van het VN-verdrag over de rechten van personen met een handicap, van artikel 3.1 van het IVRK, van artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003, van "het beginsel van voordeel van twijfel voor een asielzoeker", en op het "Gebrek aan productie van basisinformatie om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de verzoekster te kunnen beoordelen – Samenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekster – Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van

zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen - Kennelijke beoordelingsfout: vooringenomen en gedeeltelijke lezing van de CEDOCA-documenten die aan het administratieve dossier zijn toegevoegd”.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de aangevoerde asielmotieven weldegelijk ressorteren onder de criteria in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij geeft een algemene uiteenzetting omtrent deze bepalingen en toetst haar situatie en deze van haar dochter aan de in deze bepalingen opgenomen criteria. De vraag is of de discriminatie van gehandicapte kinderen in Oekraïne al dan niet ‘vervolgung’ uitmaakt. *“Er moet ook worden bepaald of deze discriminaties al dan niet van invloed zijn op de mensenrechten van deze kinderen met een handicap, waaronder het recht op leven, het recht om niet aan onmenselijke of vernederende behandelingen te worden blootgesteld, het recht gezondheid, het recht op onderwijs.”*

Verzoekster verwijst naar de informatie in het administratief dossier en verwijst het CGVS een partijdige en gedeeltelijke lezing van deze informatie, terwijl deze informatie de specifieke verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot erkent. Verzoekster verwijst naar en citeert uit de door verweerder gehanteerde informatie. De informatie van UNICEF die verweerder hanteert is gedateerd en daarom irrelevant. Verzoekster citeert verder uit een UNICEF-rapport van 2015 omtrent de situatie voor (gehandicapte) kinderen in Oekraïne. Vervolgens verwijst zij naar en citeert zij uit een rapport van het VN-comité voor de rechten van personen met een handicap van 2015. Eveneens haalt zij een passage aan uit een document van HUMANIUM over de rechten van het kind in Oekraïne. Op basis van deze informatie stelt verzoekster:

“Uit het voorafgaande vloeit duidelijk voort dat:

- kinderen met een handicap in Oekraïne zijn het slachtoffer van ernstige discriminaties, zijn gemarginaliseerd in de samenleving en kunnen niet ten volle van hun rechten genieten ;*
- kinderen met een handicap krijgen te maken met ontelbare barrières in Oekraïne om toegang te krijgen tot educatieve, sociale en gezondheidsdiensten ;*
- de manier waarop kinderen met een handicap in Oekraïne door de samenleving worden gezien, draagt ongetwijfeld bij tot het versterken van hun uitsluiting en heeft een negatief effect op hun welzijn en ontwikkeling ;*
- mensen die medisch geëtiketteerd zijn als gehandicapt, worden uitgesloten van de gemeenschap en gediscrimineerd ;*
- De vertegenwoordiger van de Oekraïense president gaf ook toe dat er een gebrek aan wilskracht en politieke belangstelling was voor de rechten van personen met een handicap, een houding die zowel de autoriteiten als de bevolking betreft, die zelf te weinig op de hoogte is van deze kwesties.*
- De meerderheid van de mensen met een handicap in Oekraïne wordt gedwongen in armoede te leven, zonder enige aandacht of steun van de samenleving noch de staat.*

Derhalve moet op basis van het voorgaande worden beschouwd, dat de minderjarige dochter van verzoeker moet worden geacht deel uit te maken van een "bepaalde sociale groep" in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat het daarom ten onrechte is, dat het CGVS in de bestreden beschikking van mening is, dat de medische redenen die door verzoeker en zijn echtgenote zijn aangevoerd ter ondersteuning van hun asielaanvraag (medische zorg van betere kwaliteit en gepersonaliseerd voor hun minderjarige dochter) gehandicapten, evenals een tekort aan plaatsen in het gespecialiseerde onderwijs in Oekraïne, niet in overeenstemming zijn met de criteria in artikel 1, A, lid 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en / of met de criteria vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting omtrent de beoordeling van de vluchtelingenstatus, stelt dat het CGVS niet mocht oordelen dat de aangehaalde discriminatie niet ernstig genoeg was om als vervolging te worden beschouwd en wijst erop dat zij en haar echtgenoot duidelijk maakten dat:

“hun minderjarige dochter geen toegang heeft tot aangepast onderwijs;

- hun minderjarige dochter, evenals zijzelf, zeer vaak het slachtoffer waren van negatieve reacties vanwege de zware handicap van de eerste ;*
- de minderjarige dochter van de verzoekster fysiek mishandeld was vanwege haar ernstige handicap ;*
- de verzoekster, haar echtgenoot en hun gehandicapte minderjarige dochter werden tijdens een reis naar Kiev in een bus door de passagiers aangerand, dit alleen vanwege de zware handicap van hun minderjarige dochter, dit zonder tussenkomst van de bestuurder en / of een vertegenwoordiger van de openbare autoriteit ;*
- de verzoekster, was na een aanval op haar gehandicapte minderjarige dochter niet in staat om de bescherming van haar autoriteiten te verkrijgen en haar echtgenoot was slachtoffer van agressie door politiefunctionarissen, die hem dwongen de klacht, die hij had ingediend, in te trekken.*

Het is duidelijk, dat een dergelijke discriminatie over een periode van meerdere jaren een dergelijke niveau bereikt, dat het een "vervolging" vormt in de zin van artikel 1, A, 2 van Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980."

Verzoekster wijst inzake de aangehaalde incidenten op de hoger gedane uiteenzetting en benadrukt dat er een aantal bepalingen in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het gaat om artikel 7 van het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, artikel 3 IVRK en artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003. Volgens verzoekster is het duidelijk dat het CGVS met deze bepalingen geen rekening hield.

De tegenstrijdigheden omtrent het incident in 2016 in de hal van haar gebouw, zijn volgens verzoekster irrelevant gelet op de hoger aangehaalde objectieve informatie. Vervolgens wijst verzoekster op de inhoud van haar gehoorverslag bij het CGVS en dit van haar echtgenoot. Volgens haar is het duidelijk dat haar verklaringen niet strijdig zijn met deze van haar echtgenoot. Het loutere feit dat zij het incident niet hetzelfde situeerden in de tijd is niet voldoende om te oordelen dat het incident niet zou hebben plaatsgevonden. Verzoekster wijst verder op het attest dat werd opgesteld door de psychotherapeut van het gezin. Hierop zal zij later terugkomen.

Verzoekster herhaalt dat het CGVS de aangehaalde objectieve informatie negeerde om te oordelen dat de aangehaalde incidenten geen vervolging uitmaken. Verder herhaalt zij dat de toegang tot de kerk aan hen werd ontfegd, dat zij gedwongen waren een voertuig te kopen en dat zij hun dochter moesten thuishouden omdat zij haar niet naar school konden sturen. Dit *"maakt het mogelijk om te overwegen, dat op een algemene en permanente manier, de verzoekster, haar echtgenoot en hun gehandicapte minderjarige dochter blootgesteld werden aan ernstige vormen van discriminatie vanwege de ernstige en permanente handicap van hun minderjarige dochter, dit zonder enige bescherming te kunnen verkrijgen, op welk niveau dan ook. De Oekraïense autoriteiten hebben echter zelfs niet voorzien in een schoolstststem, dat aangepast voor ernstig gehandicapte kinderen.*

Bijgevolg moet, anders dan in de motivering van de bestreden beschikking, worden overwogen, dat de meegemaakte problemen inderdaad zo systematisch en diepgaand waren, dat de wet van de persoon ten onrechte wordt beïnvloed, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."

Verzoekster benadrukt opnieuw een aantal elementen die in de reeds hoger aangehaalde objectieve informatie worden aangehaald. Andermaal doet zij gelden dat de aangehaalde problemen wel vallen onder de criteria in het Vluchtelingenverdrag en aangaande de subsidiaire bescherming.

Verzoekster voert verder aan dat:

"het feit dat de oudste zoon van de echtgenoot van de verzoekster nog steeds in de voormalige gezinswoning woont, levert geen element op waaruit blijkt, dat de aanzienlijke discriminatie van het minderjarige meisje met handicaps van de verzoeker, geen "vervolging" inhoudt in de zin van het Artikel 1 A, lid 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980; in feite lijdt de oudste zoon van de echtgenoot van de verzoekster niet door welke handicap dan ook en behoort hij daarom niet tot deze "specifieke sociale groep" ;

-de verzoekster en haar echtgenoot hebben duidelijk aangegeven, dat wanneer zij de ouders van verzoekster bezochten, die in een klein dorp op 50 km van hun huis wonen, zij slechts met hun gehandicapte minderjarige dochter naar de tuin van het huis van de schoonouders gingen; het is dan ook duidelijk dat noch de bureu noch enige andere persoon ten aanzien van het gehandicapte minderjarige dochter, discriminerende gedragingen van de aanvrager kon aannemen.

-ten slotte en in het geval dat de verzoekster en haar gezin besloten hadden om naar een andere stad in Oekraïne te verhuizen, zou de situatie met betrekking tot hun gehandicapte minderjarige dochter hetzelfde zijn gebleven."

Tevens wijst zij op de reeds hoger gedane uiteenzetting.

Verzoekster gaat vervolgens in op (de motivering omtrent) de situatie in Oekraïne voor personen en kinderen met een handicap. In deze herhaalt zij het deel van haar reeds hoger gedane uiteenzetting op basis van de door het CGVS gehanteerde informatie en de bijgebrachte objectieve informatie.

Verzoekster vestigt vervolgens de aandacht op het neergelegde attest van de psychotherapeut van het gezin. *"In dit verband moet worden benadrukt, dat de kwestie in het onderhavige geval niet is of de huidige psychologische toestand van verzoekster en haar echtgenoot, een toestand van posttraumatische stress, al dan niet een direct gevolg van gebeurtenissen in Oekraïne is, vóór hun*

vertrek, maar om vast te stellen of de verzoekster en haar echtgenoot aan posttraumatische stress lijden.

Dit element wordt echter op geen enkele manier ter discussie gesteld door het CGVS in de bestreden beslissing.

Het is duidelijk, zoals hierboven is ontwikkeld, dat deze staat van posttraumatische stress invloed kan zijn op de nauwkeurigheid, met name van de verklaringen van de verzoekster en haar echtgenoot, als onderdeel van hun gehoor door de CGVS.

Uit het voorgaande vloeit voort, dat de bestreden beslissing op dit punt niet geldig en naar behoren is gemotiveerd."

Verzoekster geeft nog een algemene uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht en stelt dat hieraan niet is voldaan.

Op basis van het voorgaande, vraagt verzoekster de vluchtelingenstatus aan haar toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet hoe het beginsel dat zij omschrijft als het beginsel van goede trouw *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Nog daargelaten dat verzoekster niet concreet uitwerkt welke bepaling(en) van artikel 4, 5° van de door haar aangehaalde Richtlijn 2004/83/EG *in casu* geschonden zou(den) zijn en op welke wijze dit zou zijn geschied, dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreekt volgens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoekster staft of onderbouwt de – nochtans ernstige – aantijging dat het CGVS vooringenomen was verder niet. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. Waar verzoekster voorts verwijst naar de bepalingen vervat in artikel 3.1 van het IVRK, artikel 7 van het VN-verdrag over de rechten van personen met een handicap en artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003, dient te worden opgemerkt dat de in deze artikelen vervatte algemene bepalingen, waaronder de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met recht gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde medische motieven voor haar komst naar België (een betere, aangepaste en gespecialiseerde zorg, behandeling en scholing voor haar mindervalide dochter) op zich geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden en niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.8. Het voorgaande staat er echter niet aan in de weg dat de medische problemen in hoofde van verzoeksters dochter kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming indien verzoekster kan aantonen dat zijzelf, haar dochter en/of haar familieleden bij een terugkeer naar haar land van herkomst en omwille van de handicap van haar dochter dreigen te worden onderworpen aan daden van vervolging of anderszins slachtoffer dreigen te worden van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève moeten overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van zulke aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat de meest fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

3.9. Uit de voorliggende landeninformatie kan in dit kader niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekster van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven dat haar dochter gehandicapt is zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de voormelde zin in hoofde van verzoekster, haar dochter en/of haar familieleden.

Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier (mappen ‘documenten’ en ‘landeninformatie’) wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans niet dat mindervaliden in Oekraïne het slachtoffer zouden worden van systematische discriminatie, vernederingen of pesterijen die accumuleren in een toestand die dermate ernstig is dat van doelgerichte groepsvervolging sprake is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor mindervaliden complex is en er nog veel problemen zijn, doch dat er de laatste jaren een merkbare verbetering is in de situatie en dat de overheid inspanningen levert om de integratie van mindervaliden te bevorderen, iets waar ook uzelf naar verwees tijdens uw gehoor (CG p. 6). Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er nog veel obstakels zijn

voor mindervaliden in het dagdagelijkse leven. Openbare en private infrastructuur is nog te weinig aangepast en mindervaliden zijn weinig geïntegreerd in de maatschappij. Hoewel diverse bronnen melding maken van een negatieve attitude van de samenleving ten opzicht van mindervaliden, wordt door gezaghebbende bronnen als UNICEF echter geen melding gemaakt van grootschalige, systematische discriminatie van mindervaliden in Oekraïne, zoals u voorhoudt. Wel rijst ernstige bezorgdheid bij het lot van kinderen die in instellingen belanden, hetgeen in casu echter niet het geval is daar u uw dochter thuis verzorgde. Uit een getuigenis van een ervaringsdeskundige blijkt voorts dat de situatie van stad tot stad zou verschillen, waarbij sommige steden het voortouw nemen in de integratie van mindervaliden. Ook UNICEF maakte in zijn rapport van 2013 melding van de positieve ingesteldheid van de Oekraïense autoriteiten ten aanzien van het verbeteren van de situatie voor mindervalide kinderen. Ook de belangenorganisatie Mosaïc, die op uitnodiging van de Oekraïense ombudsman een analyse en aanbevelingen maakte voor de opvang van mindervalide kinderen, stelde bij zijn recente bezoek aan Oekraïne een positieve evolutie vast.

De voorhanden zijnde informatie levert dan ook geen eenduidige bevestiging van uw uitspraken aangaande de ernst en reikwijdte van de discriminatie waar mindervaliden in Oekraïne volgens u op systematische wijze en in elke regio in even ernstige mate het slachtoffer zouden worden. Ook de algemene rapporten en artikels aangebracht door uw advocate wijzen in se niet op een systematische, gerichte vervolging van personen met een handicap in Oekraïne. Hoewel het aangebrachte artikel van fondsenwervende organisatie HUMANIUM zeer kort vermeldt dat gehandicapte kinderen een grote discriminatie ervaren en zij in de marge van de samenleving geduwd worden, staven zij deze uitspraken niet met concrete elementen en geven zij op geen enkele wijze aan waar zij zich op baseren om tot deze conclusie te komen. De internationale gerenommeerde organisatie Unicef (afdeling Oekraïne) daarentegen vermeldt in zijn rapport over de situatie in het land eveneens dat de houding van de samenleving ten op zichte van mindervalide kinderen ongunstig is, doch geven niét expliciet aan dat de situatie dermate problematisch zou zijn dat van een groepsvervolging sprake is.

(...)

De toevoeging van mediaberichten en algemene rapporten in verband met mindervaliden in Oekraïne wijzigt niets aan het voorgaande. Uit deze algemene informatie blijkt weliswaar dat de situatie voor mindervalide kinderen in Oekraïne voor verbetering vatbaar is en er nog verschillende pijnpunten zijn, voornamelijk op vlak van faciliteiten voor gehandicapten, doch blijkt hier geenszins uit dat actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van personen met een handicap in Oekraïne, noch dat de overheid onwillig zou zijn om de situatie te verbeteren. Een dergelijke verwijzing naar algemene informatie volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u of uw kind in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

Met het selectief belichten van enkele zinnen uit de veelheid van informatie waarop voormelde motieven zijn gestoeld, doet verzoekster aan deze motieven geenszins afbreuk.

Ook de informatie die verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt, die overigens deels overeenstemt met de reeds eerder neergelegde en gehanteerde informatie, is niet van zulke aard dat zij afbreuk kan doen aan voormelde motieven. Integendeel ligt deze informatie met deze motieven en de informatie waarop deze motieven gesteund zijn volledig in lijn.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene informatie omtrent de situatie voor gehandicapte kinderen in Oekraïne om in haar hoofd en/of in hoofd van haar dochter het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Verzoekster dient aldus *in concreto* aan te tonen dat zijzelf, haar dochter en/of haar familieleden bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van de handicap van haar dochter.

3.10. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot omtrent het ernstigste incident dat zij aanhaalden, met name een incident in de hal van hun gebouw in 2016, verklaringen aflegden die op verschillende punten met elkaar in strijd zijn. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Het CGVS merkt echter op dat jullie verklaringen over dit precieze incident, dermate uiteenlopen dat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Zo gaf u aan dat op de dag van het incident uw buurvrouw bezoek verwachtte toen zij jullie in de inkomhal van het appartement aantrof en zij geagiteerd uw dochter met haar rolstoel wegduwde, waarop uw dochter met haar knieën tegen jullie voordeur botste. Uw dochter raakte door het hele incident erg van slag, waarop jullie klacht indienden bij de politie omdat deze keer niet enkel verbale maar ook fysieke agressie was gebruikt tegen uw dochter (CG p.5). Uw echtgenoot daarentegen geeft aan dat op de dag van het incident jullie buurvrouw uit het niets jullie geopende voordeur dicht stampte, waarop uw dochter, die samen met jullie in jullie appartement was op

ongeveer 3 à 4 meter van de impact vandaan, dermate schrok van het plotse lawaai dat zij erg van slag raakte. Hierop zou uw man samen met iemand die bij jullie op bezoek was verhaal hebben gehaald bij de burens, waarop jullie buurman uw man bedreigde in het bijzijn van jullie bezoeker (CG echtgenoot p.8). Ook over het tijdstip van dit incident lopen jullie verklaringen uiteen: u liet optekenen dat het voorval zich begin augustus 2016 voordeed, zijnde minder dan een maand voor uw echtgenoot Oekraïne verliet, uw echtgenoot daarentegen situeerde dit incident zo'n 2 à 3 maanden voor zijn vertrek (CG echtgenoot p. 8). Aangezien jullie beiden slechts één incident vermelden dat zich in 2016 in jullie inkomhal zou hebben voorgedaan, waarbij jullie buurman uw man bedreigde en uw man omwille hiervan klacht indiende, kan niet anders dan vastgesteld worden dat jullie aangaande eenzelfde incident erg tegenstrijdige verklaringen afleggen. Toen uw echtgenoot hiermee geconfronteerd werd, kon hij hiervoor niet de minste verklaring geven. Zodoende kan aan dit specifieke incident én de nasleep ervan, als zou uw echtgenoot nadien nog door de politie zijn bedreigd en geslagen, geen geloof worden gehecht."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Vooreerst wast het, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen, geenszins onredelijk om te verwachten dat zijzelf en haar echtgenoot een dermate ingrijpende gebeurtenis als dit incident op een eensluidende wijze zouden kunnen situeren in de tijd. Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe haar eerdere verklaringen en de eerdere verklaringen van haar echtgenoot te citeren en te poneren dat deze niet tegenstrijdig zouden zijn. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, duidelijke strijdigheden in hun verklaringen over de precieze omstandigheden en het verloop van het incident dat zich zou hebben voorgedaan. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat aan het incident dat zich in 2016 in hun hal zou hebben voorgedaan gelet op de voormelde vaststellingen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Omtrent de overige, door verzoekster aangehaalde feiten en gebeurtenissen, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat deze, hoewel zij betreurenswaardig zijn, op zich niet van zulke ernst en zwaarwichtigheid zijn dat zij kunnen worden gelijkgeschakeld met daden van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. De motivering luidt in dit kader als volgt:

"Hoewel u verschillende betreurenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo gaf u ondermeer aan dat kleine kinderen van 3 à 4 jaar uw dochter bespuwden of uitscholden (CG p.4, p.7). U verklaarde enkele jaren voor jullie vertrek tijdens de spits in Kiev uit een bus te zijn gejaagd door medepassagiers die negatieve commentaar leverden (CG p.7), waarna jullie besloten tot de aankoop van een eigen wagen om dergelijke incidenten in de toekomst te vermijden (CG p.7). Sindsdien zouden er zich volgens uw echtgenoot geen incidenten op het openbaar vervoer meer hebben voorgedaan, behalve één gelegenheid waarbij u tijdens een treinrit niemand bereid vond om op uw kind te passen toen u naar het toilet moest (CG echtgenoot p.6). Dergelijk voorval kan bezwaarlijk als een ernstig feit van vervolging aanzien worden. Uw man gaf verder nog aan dat hij frequent negatieve opmerkingen kreeg over jullie kind en jullie op verschillende plaatsen geweerd werden vanwege uw kind. Zo zou u op een keer zijn geweerd uit de speeltuin van een school (CG echtgenoot p.5) en gaf uw echtgenoot aan dat jullie, ondanks jullie jarenlange bezoeken, op een dag in 2016 plots door een bewaker de toegang tot de kerk geweigerd werden (CG echtgenoot p.7). Uw echtgenoot kon hierbij niet aangeven wat hiervoor de precieze reden zou zijn geweest, maar hij vermoedt dat de handicap van uw dochter aan de basis van de beslissing lag (Ibid.). U gaf zelf al aan dat jullie doorgaans slachtoffer waren van louter verbale agressie (CG p.4), wat ook door uw man bevestigd werd (CG echtgenoot p.7). Er zouden slechts twee incidenten zijn geweest waarbij iemand van uw gezin ook fysiek (zeer licht) verwond werd (CG p.4). Zo zou tijdens een wandeling in het park in 2013 een onbekende vrouw met een kindje een beker koffie naar uw dochter gegooid hebben, waar zij een buil op haar hoofd aan overhield (CG p.4). Voornoemde voorbeelden, hoe betreurenswaardig ook, wijzen echter niet op daden van vervolging die jullie leven, vrijheid of fysieke integriteit aantast."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van een aantal van de aangevoerde feiten en gebeurtenissen, doet zij immers hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze feiten en gebeurtenissen gedane vaststellingen.

Aangezien er blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan het meest zwaarwichtige incident dat verzoekster aanhaalde en de overige incidenten allen van geringe ernst waren, kan niet worden besloten dat verzoekster en/of haar dochter in het verleden slachtoffer werden van daden die dermate ernstig waren dat zij op zich als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden beschouwd.

Rest aldus nog na te gaan of de opeenstapeling van de door verzoekster aangehaalde feiten en gebeurtenissen van zulke aard is dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt, zoals reeds hoger

werd aangegeven, in dat de problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat de meest fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Dat dit zo zou zijn, blijkt echter geenszins uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot. Op basis van deze verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Dit blijkt echter niet uit jullie verklaringen. In casu blijkt immers dat jullie ondanks de opeenstapeling van een aantal kleinere incidenten van allerlei aard met niet-gouvernementele actoren, zich wisten aan te passen en moeilijkheden grotendeels konden omzeilen; bijvoorbeeld door een eigen wagen aan te schaffen (CG p.7) of een andere kerk te frequenteren. Jullie slaagden erin jullie professionele leven naadloos af te stemmen op de zorg voor jullie dochter, jullie reisden regelmatig met uw dochter naar verschillende delen van Oekraïne voor medische behandelingen, jullie hadden contacten met andere lotgenoten en stelden zelf vast dat de overheid en het middenveld inspanningen deden om de situatie voor mindervalide kinderen te verbeteren, zij het uw inziens weinig succesvol (CG p.6-7). Verder blijkt u nooit hulp te hebben gezocht of klacht te hebben ingediend bij de politie wanneer zich incidenten van discriminatie zouden hebben voorgedaan (CG p.5), dit hoewel hieromtrent wettelijke bepalingen voor handen zijn (de eenmalige klacht die uw man zou hebben ingediend bleek immers ongeloofwaardig, zie supra). Dergelijke vaststellingen aangaande jullie levenswijze getuigen niet van problemen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Zij vergenoegt zich met een verwijzing naar de aangehaalde informatie. Deze informatie kan, zoals reeds hoger bleek, echter niet volstaan om aan te tonen dat haar leven en dat van haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk ondraaglijk zou zijn in een mate die gelijkgesteld kan worden met een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Het tegendeel blijkt bovendien uit de voormelde, concrete verklaringen, afgelegd door verzoekster.

Dat verzoekster zelf van oordeel is dat haar problemen niet dermate systematisch en ingrijpend waren dat haar leven en dat van haar dochter ondraaglijk zouden zijn in haar land van herkomst, blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster het nodig achtte om haar problemen aan te dikken door het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve relaas omtrent het zwaarwichtigere incident dat in 2016 zou hebben plaatsgevonden ten berde te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Uw echtgenoot gaf aan dat jullie burens, naast wie jullie al 10 jaar woonden, de enigen waren met wie zich stelselmatig problemen voordeden (CG man p.8-9). Desondanks blijkt uit jullie beider verklaringen dat geen van jullie beiden ooit overwoog om naar een ander onderkomen, of buiten jullie regio van herkomst te verhuizen (CG p.7, CG man p.8-9). Belangrijk om op te merken dat uw echtgenoot zelf wel regelmatig in andere regio's van Oekraïne verbleef voor zijn werk en hij daarnaast nog duidelijk aangaf dat jullie geen financiële moeilijkheden kenden in Oekraïne (CG p.3). Dat jullie desondanks zelfs niet overwogen om zich elders te vestigen wijst dan ook op een gebrek aan ernst wat betreft de problemen met jullie burens. De relativiteit van de problemen met de burens wordt nog bevestigd door de vaststelling dat uw meerderjarige zoon tot op heden nog steeds in jullie appartement woont (CG p. 3), naast de burens die jullie zouden bedreigd hebben. Dat jullie sinds de geboorte van jullie dochter nooit verhuisden, noch overwogen om te verhuizen, wijst er opnieuw op dat in casu geen sprake is van een situatie die dermate ernstig was dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk zou zijn geweest. Interessant op te merken is dat uw ouders, in tegenstelling tot jullie, in een kleine dorpsgemeenschap woonden 50 km verderop (CG p.3, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat zich kennelijk nooit problemen hebben gemanifesteerd bij familiebezoeken aan uw ouders. U geeft hiervoor als uitleg dat jullie nooit verder kwamen dan de tuin van uw ouders (CG p.7). Dat jullie zich desondanks nooit, al dan niet tijdelijk, trachtten te hervestigen bij uw ouders, relativeert de graad van ernst van de situatie in uw thuisland nog verder. Waar u repliceerde dat de problemen van discriminatie in heel Oekraïne dezelfde zijn en ze overal even erg zijn (CG p. 5, 7), vallen onderstaande kanttekeningen te maken. Behalve één concreet incident over een bus in Kiev beperkte u zich voornamelijk tot de vage, algemene stelling ‘dat u in elke stad hetzelfde zag, dat het overal even erg is (CG p. 5, p.7), het op andere plaatsen even erg was, hetzelfde als thuis’.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Mede gelet op de hoger aangehaalde informatie en motieven omtrent de situatie voor gehandicapte kinderen in Oekraïne, kon worden verwacht dat zij en haar echtgenoot in de loop der jaren een intern, eventueel tijdelijk, vestigingsalternatief minstens zouden hebben overwogen indien hun problemen werkelijk dermate ernstig waren dat hun leven daardoor ondraaglijk was. Eveneens kon, in tegenstelling met wat verzoekster doet geloven, worden verwacht dat hun zoon ook in de afwezigheid van verzoeksters dochter

niet naast de enige personen zou blijven wonen met wie zij systematisch problemen kenden en waardoor zij werden bedreigd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zijzelf, haar dochter en/of andere familieleden louter ingevolge de handicap van haar dochter een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zouden dienen te koesteren bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Het neergelegde attest van de psychotherapeut van verzoeksters gezin kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Omtrent dit attest en de hieraan gekoppelde informatie, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het door u neergelegde attest van een psychotherapeute geeft aan dat jullie regelmatig bij haar op consultatie komen en zowel u als uw echtgenoot tekenen zouden vertonen van post-traumatische stress. Zij voegt hier aan toe dat deze onmiskenbaar het gevolg zou zijn van traumatische belevenissen in uw land van herkomst, die jullie bovendien hebben aangezet tot het indienen van een asielaanvraag. Hoewel niet betwist wordt dat elke migratie en het doorlopen van een asielprocedure een zekere emotionele belasting vormt en deze situatie nog verzaamd wordt door het ouderschap van en de continue zorg voor een mindervalide kind, moet opgemerkt dat deze diagnose van ‘tekenen van post-traumatische stress’ niét door een erkend psycholoog noch psychiater werd gesteld, en het attest in kwestie duidelijk enkel werd opgesteld met het oog op het voorleggen ervan tijdens de asielprocedure. Een psychotherapeute kan weliswaar op basis van gesprekken met de cliënt bepaalde psychologische klachten optekenen, doch kan geenszins met zekerheid uitspraken doen over de oorzaak van deze klachten. Evenmin is zij gekwalificeerd om psycho-medische diagnoses te stellen. Gezien voorgaande vaststellingen, heeft het voorgelegde attest weinig objectieve bewijswaarde in kader van de beoordeling van jullie asielaanvraag. Het neergelegde Duitstalige rapport over de beschikbaarheid van hulpverlening voor PTSD patiënten in Oekraïne is in casu dan ook weinig relevant, te meer daar jullie geen van beiden zelf verklaarden actueel met ernstige psychologische problemen te kampen die jullie zouden verhinderen om terug te kunnen keren naar Oekraïne of die jullie desgevallend zouden verhinderen om coherente verklaringen af te leggen in het kader van jullie asielprocedure.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij opwerpt dat het feit dat zijzelf en haar echtgenoot aan PTSD lijden niet zou worden betwist door het CGVS en poneert dat het duidelijk is dat dit van invloed “kan zijn” op de nauwkeurigheid van zowel haar verklaringen als deze van haar echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis is van de inhoud van voormelde motieven. Met zulke boude ontkenning, doet verzoekster aan deze motieven geenszins afbreuk.

De benevens de reeds hoger besproken documenten en informatie neergelegde stukken (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster niet concreet worden weerlegd of betwist, ook geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster (of haar dochter) een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofd (of in hoofd van haar dochter) zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. De Raad ziet gelet op het voormelde geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT